

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	9513100066
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Štift
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:9513100066.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Štifta a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obžalovaného A. G. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom 26. februára 2026 v Bratislave prerokoval odvolanie obžalovaného podané proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 1. decembra 2025, č. k. PK-2T/14/2013-17345, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

A. G., nar. X. C. XXXX v L., trvale bytom L., H. XXXX/XX, t. č. vo výkone väzby,

zaraďuje

podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom z 1. decembra 2025, č. k. PK-2T/14/2013-17345, rozhodol tak, že obžalovaný A. G., ktorý bol právoplatne uznaný za vinného rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2014, č. k. PK-2T/14/2014-13494, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014, zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v bode I rozsudku prvostupňového súdu), zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukázaním na § 140 písm. c) Trestného zákona (v bode II. v skutku 1 rozsudku prvostupňového súdu), obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d), ods. 5 písm. c) Trestného zákona s použitím § 138 písm. f) Trestného zákona (v bode II v skutku 2 rozsudku prvostupňového súdu), obzvlášť závažného zločinu

nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (v bode II v skutku 5 rozsudku prvostupňového súdu), obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) s poukázaním na § 140 písm. c) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (v bode II v skutku 6a rozsudku prvostupňového súdu), prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s použitím § 138 písm. a), písm. j) Trestného zákona ako spolupáchateľ podľa § 20 Trestného zákona (v bode 1 rozsudku odvolacieho súdu) a obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona (v bode 2 rozsudku odvolacieho súdu), sa odsudzuje podľa § 190 ods. 5 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej „Tr. zák.“) s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák. s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť rokov so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. na ochranný dohľad na dva roky s tým, že podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trnava zo 6. novembra 2012, č. k. 4T/11/2012-929, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 31. januára 2013, č. k. 6To/147/2012-985, [ktorým mu bol za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov], ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v lehote ustanovenej v § 309 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej „Tr. por.“) odvolanie vo svoj prospech obžalovaný A. G. prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivany Srnkovej podaním z 15. decembra 2025 (č. l. 17359 - 17364) proti výroku o uložení súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 18 rokov a výroku o zaradení do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, ktoré následne odôvodnil prostredníctvom obhajkyne podaním zo 6. januára 2026 (č. l. 17370 - 17382) a doplnil podaním z 29. januára 2026 (č. l. 17403 - 17411) s tým, že navrhol, aby odvolací súd v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v časti výroku o uložení súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere osemnásť rokov a vo výroku o uložení výkonu tohto trestu odňatia slobody v ústave s maximálnym stupňom stráženia a sám vo veci rozhodol tak, že s poukazom na všetky v odvolaní uvedené výnimočné okolnosti uloží súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedemnásť rokov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) Tr. por. v časti výroku o výmere trestu odňatia slobody vo výške osemnásť rokov a vo výroku o uložení výkonu tohto trestu odňatia slobody v ústave s maximálnym stupňom stráženia a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Obžalovaný považuje napadnutý rozsudok za nesprávny, nezákonný, nepresvedčivý, nespravodlivý a nepreskúmateľný, nakoľko vychádza z nesprávne, neúplne a nedostatočne zisteného a najmä vyhodnoteného skutkového stavu, ako aj nesprávneho a nedostatočného vysporiadania sa so všetkými okolnosťami významnými pre prijatie rozhodnutia a vykonanými dôkazmi, bol prijatý v rozpore so základnými princípmi a zásadami trestného konania a v rozpore s ústavným princípom právnej istoty, pričom v zásade namietal nasledujúce skutočnosti.

Podľa obžalovaného sa prvostupňový súd nijakým spôsobom nevysporiadal ani nevzal na zreteľ významnú okolnosť dobrovoľnej aktívnej spolupráce obžalovaného s OČTK, ktorým poskytol konkrétne informácie o osobách a skutkoch, ktoré dovtedy neboli známe. V nadväznosti na túto spoluprácu bolo obžalovanému doručené písomné vyrozumienie z 5. septembra 2015 zo strany vyšetrovateľa NAKA, v ktorom mu bolo poďakované za poskytnutie informácií k závažnej trestnej činnosti a vyjadrený rešpekt voči rozhodnutiu pokračovať v spolupráci s Policajným zborom aj do budúcnosti. Prvostupňový súd aj napriek skutočnosti, že tento dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonal, sa pri svojom rozhodovaní ani v odôvodnení rozsudku s týmto žiadnym spôsobom nezaoberal a tento nevyhodnotil a tým došlo k porušeniu zásady hodnotenia dôkazov v trestnom konaní a k porušeniu zásady zákonnosti. Z uvedeného

dôvodu možno považovať uložený trest vo výmere osemnásť rokov a na to nadväzujúci uložený maximálny stupeň stráženia za nesprávny, nespravodlivý a neprimeraný, aj s ohľadom na princíp humanizácie, individualizácie a primeranosti trestov. Spolupráca s OČTK už v čase po právoplatnom odsúdení obžalovaného je nielen významnou skutočnosťou svedčiacou v prospech osobných pomerov páchatel'a a možností jeho nápravy, ktoré sú jedným z určujúcich kritérií pri určovaní druhu a výmery trestu, ale aj skutočnosťou zakladajúcou výnimočnú okolnosť osoby a pomerov páchatel'a a zároveň zakladá aj možnosť aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre mimoriadne zníženie trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Obžalovaný poukázal na ďalšie dva prípady svojej dobrovoľnej spolupráce týkajúcej sa skutkov a trestných činov zločineckej skupiny „J.“, kedy na podklade ním podaných trestných oznámení zo 7. júla 2015 a 9. septembra 2015 bolo začaté a zároveň vznesené obvinenie voči osobe H. E. a bolo začaté ďalšie trestné stíhanie, k čomu priložil upovedomenia vyšetrovateľa PZ z 29. októbra 2015 a 11. septembra 2015.

Ďalšou skutočnosťou namietanou obžalovaným v odvolaní boli závery súdu pri posudzovaní a vyhodnocovaní symptomatických (kriminogénnych) faktorov s tým, že obžalovaný sa nemôže stotožniť s tvrdením súdu o jeho dlhodobom páchaní trestnej činnosti s poukazom, že zločinecká skupina „J.“ pôsobila síce v období rokov 1999 až 2016, avšak jeho pôsobenie v skupine bolo vymedzené a ustálené na obdobie cca od marca 2009 do septembra 2011, v skupine tak pôsobil približne dva a pol roka, čo s ohľadom na celé obdobie pôsobenia skupiny nie je možné považovať za dlhodobé páchanie trestnej činnosti.

Podľa obžalovaného nezohľadnenie jeho spolupráce s OČTK súdom ako okolnosťou podmieňujúcou mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody malo za následok aj nesprávne a nezákonné rozhodnutie súdu vo vzťahu k výroku, ktorým obžalovaného podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia. Súd sa v tejto súvislosti nijakým spôsobom nezaoberal ďalšími zákonnými možnosťami, ktoré má k dispozícii v rámci naplnenia princípov humanizácie a individualizácie trestu. Nakoľko rozhodnutie o zaradení páchatel'a do príslušného stupňa stráženia je imanentnou súčasťou rozhodnutia súdu o treste, t. j. tvorí neoddeliteľnú súčasť uloženého trestu, je tak aj pri stanovení stupňa stráženia potrebné vziať na zreteľ a prihliadať na základné princípy pri ukladaní sankcií vyplývajúce z ustanovenia § 33a ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom od 6. augusta 2024, a teda princíp humanizmu, individualizácie trestu, ako aj princíp primeranosti a proporcionality. Obžalovaný v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Zaradením obžalovaného do výkonu trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia došlo aj k porušeniu zásady reformatio in peius, teda zákazu zmeny k horšiemu, ktorá je v súvislosti s obnovou konania priamo zakotvená v § 405 písm. b) Tr. por., podľa ktorého ak bola povolená obnova konania len v prospech obvineného, nesmie mu byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku. Obžalovaný poukázal, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica z 2. decembra 2022, sp. zn. 5Nt/58/2022, bol preradený z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a tento stav bol platný aj v čase povolenia obnovy konania. Uvedeným rozhodnutím došlo k faktickej zmene spôsobu výkonu trestu oproti pôvodnému rozhodnutiu v časti výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, jedná sa o súdne rozhodnutie, ktoré nadobudnutím právoplatnosti a vykonateľnosti je priamo záväzné pre súdne aj iné orgány a svojimi konštitutívnymi účinkami priamo zasahuje do osobnej slobody, ako aj práv a povinností odsúdeného. Napadnutým rozhodnutím došlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného nerešpektovaním zásady zákazu zmeny k horšiemu, a tak aj k prelomeniu právnej istoty, pričom sa jedná o neodôvodnený regres. Výkon trestu v maximálnom stupni stráženia a s tým spojenými striktnými obmedzeniami oproti strednému stupňu stráženia, bude mať negatívny dopad aj na samotný proces resocializácie a naplnenie účelu trestu. Čas vo výkone trestu, najmä po preradení do stredného stupňa stráženia, kde mal obžalovaný k dispozícii širšie množstvo dostupných možností vzdelávania, programov rozvoja, ako aj zárobkových možností (ktorými prostredníctvom ich poukázania správcovi konkurznej podstaty prispieval aj na náhradu škody poškodeným), sa obžalovaný v plnom rozsahu podriadiť príprave na život po prepustení na slobodu. Podporne poukázal, že aj prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol zaradenie obžalovaného do stredného stupňa stráženia. Podľa obžalovaného došlo k zhoršeniu jeho celkového postavenia a uložený trest ako celok je v rozpore so zákazom zmeny k horšiemu, princípom

právnej istoty a so samotným cieľom a účelom trestu.

Napokon obžalovaný v odvolaní poukázal na uznesenie Mestského súdu Bratislava III z 13. januára 2026, sp. zn. B1-2K/14/2015, vydané v právnej veci vyhláseného konkurzu na majetok obžalovaného ako úpadcu, ktorým bolo rozhodnuté o zrušení konkurzu pre nedostatok predpokladov na vedenie konkurzného konania a priznaní správcovi konkurznej podstaty odmeny z výťažku zo speňaženia majetku úpadcu vo výške 14.141,91 eur a náhrady výdavkov vo výške 5.473,09 eur s tým, že v zmysle zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30. septembra 2025 odmena správcu a náhrada jeho nevyhnutných výdavkov sú pohľadávkami proti podstate, ktoré sú uspokojované prednostne, a to z výťažku zo speňaženia majetku úpadcu, t. j. budú uhradené z finančných prostriedkov zo speňaženého majetku obžalovaného. Podľa obžalovaného tým nezákonne a protiústavne pôvodne uložený trest prepadnutia majetku, napriek jeho zrušeniu, naďalej trvá a trvajú jeho následky s tým, že v zmysle zákona o konkurze a reštrukturalizácii sú proti danému uzneseniu oprávnení podať opravný prostriedok len správca a veriteľ. Pretrvávajúce účinky nezákonne a protiústavne uloženého trestu prepadnutia majetku sú v absolútnom rozpore s ústavnými zásadami a princípmi právneho štátu, súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a keďže obžalovanému neumožňuje právny poriadok využiť zákonom predpokladané opravné prostriedky voči nezákonnému, arbitrárnemu a právne neudržateľnému rozhodnutiu konkurzného súdu, je podľa obžalovaného potrebné tieto zásahy a naďalej pretrvávajúci výkon uloženej sankcie voči jeho osobe konvalidovať v rámci rozhodnutia odvolacieho súdu o výmere a spôsobe výkonu trestu odňatia slobody a vziať ju na zreteľ ako ďalšiu mimoriadnu a výnimočnú okolnosť s poukazom na ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „odvolací súd“) na rozhodnutie o podanom odvolaní 16. januára 2026 a napadol na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu bolo odvolacím súdom doplnené dokazovanie prečítaním listinných dôkazov, a to:

- odpis registra trestov obžalovaného z 19. januára 2026 - nezistené nové skutočnosti oproti dokazovaniu vykonanému prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní,
- správa ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica na obžalovaného z 13. novembra 2025 (č. l. 17277 - 17278) a správa ÚVV a ÚVTOS Bratislava na obžalovaného z 18. novembra 2025 (č. l. 17284) - obžalovaný si počas výkonu trestu odňatia slobody dlhodobo plnil stanovený program zaobchádzania, resp. priebeh väzby obžalovaného (po povolení obnovy konania) možno označiť za bezproblémový, pričom ďalšie skutočnosti plynúce zo správ sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku a nie je potrebné ich opakovať,
- uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 2. decembra 2022, sp. zn. 5Nt/58/2022 (č. l. 15924) - obžalovaný bol na výkon trestu odňatia slobody pôvodne uložený daným rozsudkom prvostupňového súdu z 26. mája 2014 preradený z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 2. decembra 2022,
- začatie trestného stíhania - upovedomenie vyšetrovateľa PZ z 11. septembra 2015, PPZ-652/NKA-PZ-BA-2015 (č. l. 17378) a trestné oznámenie zo dňa 7. júla 2015 - upovedomenie vyšetrovateľa PZ z 29. októbra 2015, PPZ-782/NKA-PZ-BA-2015 (č. l. 17379) - ide o listiny predložené obžalovaným v odvolaní, pričom podľa upovedomenia z 11. septembra 2015 bol obžalovaný upovedomený vyšetrovateľom PZ, že dňa 9. septembra 2015 bolo na základe obžalovaným podaného trestného oznámenia začaté trestné stíhanie v zmysle § 199 ods. 1 Tr. por. vo veci nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) Tr. zák.; podľa upovedomenia z 29. októbra 2015 bol obžalovaný upovedomený vyšetrovateľom PZ, že na základe obžalovaným podaného trestného oznámenia týkajúceho sa podozrenia zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 4 písm. b) Tr. zák. bolo uznesením z 28. októbra 2015 podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a zároveň podľa § 206 ods. 1 Tr. por. začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie konkrétnej

osobe.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v konečnom návrhu obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižiava toho, čo bolo uvedené v odvolaní a jeho doplnení. Zdôraznil skutočnosť v doplnení odvolania z pohľadu toho, že v danom rozhodnutí Mestského súdu Bratislava III vo vyhlásenom konkurze, ktorým bolo uložené uhradiť z majetku, ktorý je predmetom konkurzu, takmer 20 tis. eur správkyňi, je ďalším pokračovaním protiústavného uloženia trestu prepadnutia majetku. Druhú skutočnosť, ktorú zdôraznil, je spolupráca obžalovaného s orgánmi činnými v trestnom konaní a jej význam aj z toho pohľadu, že k nej dochádzalo aj po pôvodnom právoplatnom skončení tejto veci. Navrhol v zmysle podaného odvolania, aby po zrušení napadnutého rozsudku bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedemnášť rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Prokurátor v konečnom návrhu uviedol, že z pohľadu uloženej výmery trestu odňatia slobody súd dostatočne zohľadnil všetky skutočnosti a uložený trest považuje za zákonný. Z pohľadu zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia uviedol, že iné zaradenie neumožňuje zákon. Preto navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že ľutuje, čo sa stalo.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 ods. 3 Tr. por. ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hocí aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd môže zaradiť páchateľa aj do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než do ktorého má byť podľa odseku 2 zaradený, ak má so zreteľom na závažnosť trestného činu a mieru narušenia páchateľa za to, že v ústave na výkon trestu iného stupňa stráženia bude jeho náprava lepšie zaručená. Takto môže do ústavu na výkon trestu minimálneho stupňa stráženia zaradiť páchateľa aj vtedy, ak bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu za úmyselný prečin. Nemôže však do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchateľa, ktorému bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, alebo páchateľa obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci pätnásť rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd proti rozsudku vydaným Špecializovaným trestným súdom (§ 315 Tr. por.) na základe podaného odvolania prioritne posudzoval, či nie sú splnené

podmienky pre zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., pričom skutočnosti pre také rozhodnutie nezistil. Zo spisového materiálu vyplýva, že rozsudok prvostupňového súdu vydaný podľa § 166 Tr. por. len ohľadom v obnove konania zrušených výrokov o treste a ochrannom opatrení, bol napadnutý odvolaním podaným proti výrokom o uložení súhrnného trestu odňatia slobody a o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, pričom odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu (výrok o uložení ochranného dohľadu je viazaný a podmienený výrokom o uložení trestu odňatia slobody), ako aj správnosť postupu konania, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo. Keďže podané odvolanie bolo zdôvodnené v zásade iba ohľadom uloženého trestu odňatia slobody a spôsobu jeho výkonu, odvolací súd bude ďalej prioritne rozoberať tieto výroky. Odvolací súd pritom zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, a to ohľadom namietania jeho zaradenia do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Ku konaniu na prvostupňovom súde odvolací súd uvádza, že pôvodne bolo v merite veci rozhodnuté rozsudkom Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2014, č. k. PK-2T/14/2014-13494, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014, ktorým bol obžalovaný A. G. uznaný vinným v bode 1 zo zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v bode I rozsudku prvostupňového súdu), zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukázaním na § 140 písm. c) Trestného zákona (v bode II v skutku 1 rozsudku prvostupňového súdu), obzvlášť závažného zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. d), ods. 5 písm. c) Trestného zákona s použitím § 138 písm. f) Trestného zákona (v bode II v skutku 2 rozsudku prvostupňového súdu), obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (v bode II v skutku 5 rozsudku prvostupňového súdu), obzvlášť závažného zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a) s poukázaním na § 140 písm. c) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu so zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona (v bode II v skutku 6a rozsudku prvostupňového súdu), prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s použitím § 138 písm. a), písm. j) Trestného zákona ako spolupáchateľ podľa § 20 Trestného zákona (v bode 1 rozsudku odvolacieho súdu) a obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c) Trestného zákona (v bode 2 rozsudku odvolacieho súdu) na skutkovom základe v ňom uvedenom (ktorý je uvedený aj v napadnutom rozsudku a nie je potrebné ho uvádzať aj v tomto rozhodnutí) a za to mu bol uložený podľa § 190 ods. 5, § 41 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťdva rokov so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia, podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku, ktorého vlastníkom sa stal podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona štát a podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na tri roky.

Špecializovaný trestný súd uznesením z 3. októbra 2025, sp. zn. 18Nt/1/2025, rozhodol tak, že podľa § 394 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. por. povolil obnovu konania vo veci Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/14/2013 v prospech obžalovaného A. G. a podľa § 400 ods. 1 Tr. por. vo výrokoch o treste a ochrannom opatrení ohľadom tohto obžalovaného zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 26. mája 2014, sp. zn. 2T/14/2013, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014, a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. V tejto časti nadobudlo toto rozhodnutie právoplatnosť 3. októbra 2025.

Po povolení obnovy konania Špecializovaný trestný súd vykonal 1. decembra 2025 hlavné pojednávanie ohľadom zrušených výrokov o treste a ochrannom dohľade, na ktorom vypočul obžalovaného a prečítal v zápisnici o hlavnom pojednávaní uvedené listinné dôkazy, strany nemali návrhy na doplnenie

dokazovania a po záverečných rečiach strán a poslednom slove obžalovaného rozhodol spôsobom uvedeným na začiatku odôvodnenia tohto rozhodnutia.

Odvolací súd po posúdení prejednávanej veci k napadnutému rozsudku prvostupňového súdu uvádza nasledujúce skutočnosti.

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku správne rozviedol skutočnosti, ktoré ho viedli z pohľadu posúdenia časovej pôsobnosti Trestného zákona k záveru, že ak je novo ukladaný trest po povolení obnovy konania, je potrebné trest ukladať podľa zákona, ktorý je pre obžalovaného najpriaznivejší (stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 131/2024 z 28. novembra 2024), ktorým je v tomto prípade Trestný zákon v znení účinnom od 6. augusta 2024.

Správne postupoval prvostupňový súd, keď obžalovanému uložil súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. s použitím asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. podľa zákonného ustanovenia trestného činu najprísnejšie trestného (obzvlášť závažný zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 5 Tr. zák. s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody dvadsať až dvadsaťpäť rokov alebo doživotie), pretože obžalovanému bol ukladaný trest za trestné činy, ktoré spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin (rozsudok Okresného súdu Trnava zo 6. novembra 2012, sp. zn. 4T/11/2012, právoplatný 31. januára 2013, ktorý bol vo výroku o treste zrušený) a ide o spáchanie viacerými skutkami viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom. Pri ukladaní trestu bol prvostupňový súd obmedzený ustanovením § 405 písm. b) Tr. por. (ak bola povolená obnova konania len v prospech obvineného, nesmie mu byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom rozsudku), keďže obnova konania bola povolená len v prospech obžalovaného. Prvostupňový súd obžalovanému uložil pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osemnásť rokov s použitím ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia spolu s ochranným dohľadom na dva roky.

Odvolací súd k tomu uvádza, že Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania sankcií a trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť sú všeobecné zásady ukladania sankcií (§ 33a Tr. zák.), resp. zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.) a osobitne účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.).

Podľa uvedených ustanovení nie je možné páchateľovi uložiť kruté a neprimerané sankcie a ich výkonom nesmie byť znížená ľudská dôstojnosť a ukladajú sa s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu a na osobu páchateľa a jeho pomery s tým, že nesmie byť páchateľovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie, ak postačí uloženie sankcie postihujúcej ho menej citeľne, pričom pri ukladaní sankcií sa prihliada aj k právom chráneným záujmom poškodeného (§ 33a Tr. zák.).

Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr. zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchateľa o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchateľ trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchateľa alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu,

uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zväží najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery za trestné činy podľa § 213 , § 233 , § 237 , § 254 , § 261 , § 262 , § 266 , § 276 ods. 4 , § 277 ods. 4 , § 277a ods. 3 , § 326 , § 330 a 334 Tr. zák., ktorých spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie súd, prihliada aj na to, aby trest zabezpečil ochranu finančných záujmov Európskej únie. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu, pričom trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3, ods. 4 Tr. zák.).

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku (strany 16 až 22) pri rešpektovaní uvedených zákonných ustanovení jasne, zrozumiteľne a dostatočne určito objasnil skutočnosti, ktoré vzal do úvahy pri rozhodovaní o ukladaní trestu a na tieto odvolací súd odkazuje bez potreby ich opakovania ako v zásade na vecne správne s výnimkou ďalej uvedených skutočností, keď boli zistené dve relevantné pochybenia prvostupňového súdu.

Prvostupňový súd v zásade pochybil, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody s použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Uvedené odôvodnil prvostupňový súd dvoma základnými skutočnosťami, ktoré posúdil ako výnimočné okolnosti prípadu, a to dlhú dobu, ktorá uplynula od spáchania trestných činov (vyše 14 rokov) a uloženie trestu prepadnutia majetku pôvodným rozsudkom podľa ustanovenia zákona, ktoré bolo následne Ústavným súdom SR vyhlásené za nesúladne s Ústavou SR s tým, že sa tým „konvalidujú negatívne následky a dopady protiústavného uloženého trestu prepadnutia majetku“.

Odvolací súd k tomu uvádza, že od spáchania skutkov objektívne uplynula dlhá doba vyše 14 rokov, čo však samo osebe neznamená splnenie podmienok pre aplikáciu ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uvedené nemožno odvodiť ani z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého je doba, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, jedna z viacerých okolností, na ktoré má súd prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Podľa ustálenej súdnej praxe je rozhodujúcou skutočnosťou dĺžka samotného konania, teda či došlo k neprerokovaniu veci bez zbytočných prieťahov (bez zavinenia obžalovaného), ak ide o prípad výrazne a neprimerane presahujúci dĺžku konania v porovnateľných veciach, čo je v zásade možné posúdiť ako okolnosť prípadu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. (k tomu R 10/2011, R 46/2017). Prvostupňový súd v tejto súvislosti nezobral do úvahy tú podstatnú skutočnosť, že o vine (a pôvodne aj o treste a ochrannom opatrení) bolo právoplatne rozhodnuté ešte 26. novembra 2014, odkedy obžalovaný aj vykonával uložený trest odňatia slobody až do právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania (3. október 2025). Povolenou obnovou konania došlo k tomu, že súd musel opätovne rozhodovať o uložení trestu ako celku, avšak treba uviesť, že dôvodom povolenia obnovy konania nebol uložený trest odňatia slobody, ale uložený trest prepadnutia majetku na základe ustanovenia, ktoré bolo vyhlásené za nesúladne s ústavou. Z toho potom vyplýva, že v zásade by mal súd posudzovať, či na základe uvedeného ustanovenia uložený druh trestu je potrebné uložiť podľa iného ustanovenia, resp. či nie je potrebné uložiť iný druh trestu, ktorého uloženie vylučoval Trestný zákon pre uloženie trestu prepadnutia majetku (peňažný trest, prepadnutie vecí). Trest odňatia slobody, ktorý bolo potrebné opätovne tiež uložiť, keďže je nevyhnutné na základe povolenej obnovy konania zrušiť trest ako celok (stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. Tpj 131/2024 z 28. novembra 2024), by v zásade nemal byť ukladaný v inej výmere ako pôvodne, pokiaľ nedôjde k zmierneniu trestnosti posudzovaných trestných činov, čo však v zásade nie je dôvodom ukladaní trestu odňatia slobody s použitím ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., ale súd má pri novom ukladaní trestu aplikovať zákon najpriaznivejší podľa § 2 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, pričom mal zohľadniť dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody.

Rovnako tak dôvodom na použitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu nie je pôvodne uložený trest prepadnutia majetku, resp. dôsledky z neho plynúce. K tomu odvolací súd uvádza, že v podstate každý druh trestu sa určitým spôsobom viac či menej dotýka nielen obžalovaného, ale aj jeho blízkych

osôb. Pokiaľ obžalovanému a jeho rodine vznikla majetková ujma alebo iná uloženie trestu prepadnutia majetku, dotknuté osoby si môžu nárokovat' náhradu škody právnymi prostriedkami z oblasti civilného práva upravujúcimi náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy, nie je to však dôvodom na aplikáciu ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ obžalovaný v tejto súvislosti s poukazom na rozhodnutie vydané v konkurznom konaní o zrušení konkurzu na majetok úpadcu (obžalovaného) pre nedostatok predpokladov na vedenie konkurzného konania a o určení odmeny a náhrady nákladov správcovi, namietal, že také rozhodnutie má byť pokračovaním následkov nezákonne a protiústavne uloženého trestu prepadnutia majetku, tak odvolací súd sa s ním nestotožnil. Konkurzný súd práve z dôvodu, že odpadol dôvod pre vedenie konkurzného konania (uloženie trestu prepadnutia majetku), konkurz zrušil pre nedostatok predpokladov na vedenie konkurzu a to, že rozhodol o súvisiacich skutočnostiach, o ktorých mal rozhodnúť v takomto prípade podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii (odmena a výdavky správcu), nemožno považovať za pokračovanie účinkov pôvodne uloženého trestu prepadnutia majetku obžalovaného, ale ide o ukončenie daného konkurzného konania formou ustanovenou zákonom. Ako už bolo uvedené, pokiaľ samotným konaním o konkurze obžalovanému vznikla majetková alebo iná škoda, má právo si žiadať jej náhradu podľa príslušných inštitútov civilného práva, ale nie je to dôvodom na aplikáciu ustanovenia Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu.

Vzhľadom ku skutočnosti, že ohľadom uvedeného pochybenia prvostupňového súdu o aplikácii mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. vykonaného v prospech obžalovaného absentovalo podanie odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného, nebolo možné zmeniť napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného (zákaz reformatio in peius ustanovený v § 322 ods. 3 Tr. por.), a teda odvolací súd nemohol zrušiť uložený súhrnný trest odňatia slobody a rozhodnúť o jeho výmere bez použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Preto pokiaľ aj obžalovaný žiadal, aby mu bol uložený ešte miernejší súhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedemnást' rokov, táto odvolacia námietka bola vyhodnotená za nedôvodnú, keďže odvolací súd nezistil relevantné skutočnosti pre také rozhodnutie.

Druhé relevantné pochybenie prvostupňového súdu, vykonané tentoraz v neprospech obžalovaného, spočívalo v jeho zaradení do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia s poukazom, že ide o páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, za ktorý bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci 15 rokov, kedy podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. neprichádza do úvahy zaradenie páchatel'a do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia.

Odvolací súd k tomu uvádza, že skutočne podľa jazykového výkladu ustanovenie § 48 ods. 4 posledná veta Tr. zák. neumožňuje páchatel'a obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci 15 rokov, zaradiť do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia. Uvedené však v zásade platí v prípade prvotného rozhodnutia o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. V prípade, ak je opätovne rozhodované o zaradení obžalovaného do ústavu na výkon trestu potom, ako bol pôvodný rozsudok zrušený na základe mimoriadneho opravného prostriedku, je potrebné otázku zaradenia obžalovaného podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. posudzovať z pohľadu systematického a teleologického výkladu. V tomto ohľade by mal súd pri rozhodovaní vziať do úvahy samotný účel trestu a doteraz vykonanú dobu trestu odňatia slobody a spôsob jeho výkonu. V prejednávanej veci obžalovaný vykonal trest odňatia slobody vo výmere vyše 14 rokov, takže prvostupňový súd pri novom rozhodovaní po povolení obnovy konania fakticky zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody na menej ako štyri roky (pri uloženom treste odňatia slobody 18 rokov). Z dôkazov, ktoré vykonal odvolací súd na verejnom zasadnutí, vyplynulo, že obžalovaný do rozhodnutia o povolení obnovy konania, kedy bol po zrušení pôvodného meritórneho rozhodnutia vydaného v tejto veci vzatý do väzby, vykonával trest odňatia slobody v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia už pomerne dlhú dobu takmer troch rokov, kde bol preradený z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia rozhodnutím súdu právoplatným 2. decembra 2022.

Podľa zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov:

- účelom výkonu trestu odňatia slobody je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestnej činnosti, zabrániť odsúdeným v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre ich resocializáciu, aby viedli riadny život (§ 1a),
- trest sa vykonáva diferencovane; pohyb, kontakt, spôsob zabezpečenia a uplatňovania práv odsúdeného je rozdielny podľa stupňa stráženia (§ 3 ods. 5),
- ak odsúdený zaradený do ústavu s vyšším stupňom stráženia plní program zaobchádzania, môže mu súd zmeniť spôsob výkonu trestu preradením do ústavu s nižším stupňom stráženia; to neplatí pre odsúdeného na doživotný trest; ak odsúdený porušuje opakovane alebo závažným spôsobom ústavný poriadok, je podozrivý zo spáchania trestného činu počas výkonu trestu, z jeho prípravy alebo pokusu, môže mu súd zmeniť spôsob výkonu trestu preradením do ústavu s vyšším stupňom stráženia (§ 9 ods. 2, ods. 3),
- zaobchádzanie s odsúdeným je súhrn aktivít, ktorých účelom je diferencovaným spôsobom zabezpečiť výkon práv a povinností podľa tohto zákona, podporovať a rozvíjať zmysel pre zodpovednosť, dodržiavanie zákonov a spoločenských noriem, pozitívne osobnostné vlastnosti, úctu k iným, sebaúctu a pozitívny vzťah k rodine; pri zaobchádzaní s odsúdeným sa dbá aj na obmedzovanie nepriaznivých vplyvov väzenského prostredia (§ 11),
- vonkajšia diferenciácia je výkon trestu podľa stupňa stráženia a riadi sa zásadou, že čím je vyšší stupeň stráženia, tým väčší je rozsah obmedzení; rovnako diferencovane je upravený aj výkon práv a formy zaobchádzania; výkonom trestu v jednotlivých stupňoch stráženia sa sleduje aj regulácia a kontrola pohybu a činnosti odsúdených v záujme zaistenia ich primeranej izolácie (§ 12, § 13 ods. 1 prvá veta),
- na splnenie účelu zaobchádzania podľa § 11 určený pedagóg vypracuje pre odsúdeného program zaobchádzania; program zaobchádzania sa vypracúva pre každého odsúdeného; ak ide o odsúdeného so zvyškom trestu kratším ako deväť mesiacov, vypracujú sa krátkodobé ciele zaobchádzania; program zaobchádzania je súhrn aktivít zameraných na rozvoj osobnosti odsúdeného, jeho primerané správanie a hodnotovú orientáciu v súlade s právami a povinnosťami ustanovenými v tomto zákone a v iných všeobecne záväzných právnych predpisoch; program zaobchádzania ustanovuje cieľavedomé, komplexné a štruktúrované pôsobenie na odsúdeného podľa jeho osobnostných vlastností, odborných vedomostí a stupňa vzdelania v súlade s účelom výkonu trestu (§ 15).

Zo správ Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica z 13. novembra 2025 a Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Bratislava z 18. novembra 2025 ohľadom hodnotenia osoby obžalovaného, ktoré boli vykonané ako dôkaz na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, vyplýva v zásade pozitívne hodnotenie obžalovaného s tým, že si počas výkonu trestu dlhodobo plnil stanovený program zaobchádzania, pričom aj priebeh výkonu väzby po povolení obnovy konania bol označený za bezproblémový.

Z vykonaného dokazovania, ktoré doplnil samotný odvolací súd, nebol zistený žiadny relevantný dôvod, aby bol obžalovaný zaraďovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody pri jeho opätovnom zaraďovaní po povolení obnovy konania do ústavu na výkon trestu iného stupňa stráženia, než v ktorom naposledy vykonával trest odňatia slobody pred povolením obnovy konania. Účelom trestu je okrem iného vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, resp. účelom výkonu trestu odňatia slobody je aj vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre resocializáciu páchatel'a, aby viedol riadny život, na čo v zásade slúži program zaobchádzania, ktorého obsah a formy sú upravené diferencovane v súlade s vonkajšou diferenciáciou podľa zaradenia páchatel'ov do jednotlivých stupňoch stráženia. Pokiaľ súd dospel v pôvodnom konaní k tomu, že bol obžalovaný preradený do určitého stupňa stráženia, kde vykonáva trest odňatia slobody relevantnú dobu a z vykonaných dôkazov, osobitne zo správy daného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, nevyplyvajú také relevantné skutočnosti, ktoré by viedli súd k nutnosti prehodnotenia zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody určitého stupňa stráženia, v ktorom naposledy vykonával trest odňatia slobody, súd by mal spravidla pri opätovnom rozhodovaní o treste rozhodnúť v súlade s účelom trestu o zaradení obžalovaného do rovnakého stupňa stráženia, v akom trest odňatia slobody vykonával naposledy.

Účelom trestu je okrem iného vytvoriť podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život, na čo v zásade slúži program zaobchádzania, ktorý sa vykonáva diferencovane v jednotlivých stupňoch strázenia. Pokiaľ súd dospel v pôvodnom konaní k tomu, že bol obžalovaný preradený do určitého stupňa strázenia, kde vykonáva trest odňatia slobody relevantnú dobu a zo správy daného ústavu na výkon trestu nevyplývajú také relevantné skutočnosti, ktoré by viedli súd k nutnosti prehodnotenia zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu, kde naposledy vykonával trest odňatia slobody, súd by mal spravidla rozhodnúť v súlade s účelom trestu o zaradení obžalovaného do rovnakého stupňa strázenia, v akom trest odňatia slobody naposledy vykonával.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že zaradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia bolo dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por., a to pre chybu v napadnutom výroku rozsudku, keď sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Preto po zrušení napadnutého rozsudku v danej časti, odvolací súd po doplnení dokazovania sám rozhodol rozsudkom o zaradení obžalovaného podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

V tomto ohľade treba uviesť, že prvostupňový súd neporušil zásadu zmeny k horšiemu (zákaz reformatio in peius) ustanovenú v § 405 písm. b) Tr. por. ako to namietal obžalovaný. V tomto ohľade odvolací súd uvádza, že uložený trest v dotknutých meritórnych rozhodnutiach je potrebné posudzovať ako celok a nie osobitne jeden z druhov trestu (napríklad nie je vylúčené, aby bol uložený ďalší druh trestu, pokiaľ je iný druh trestu neuložený, resp. výmera iného druhu trestu relevantne zmiernená), pričom pôvodným rozsudkom bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu maximálneho stupňa strázenia a trest prepadnutia majetku, zatiaľ čo napadnutým rozsudkom súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu maximálneho stupňa strázenia. Napokon aj v prípade, že by sa malo vziať do úvahy neskôr vykonané preradenie obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, stále je trest ako celok priaznivejší v prípade trestu uloženého napadnutým rozsudkom.

K ďalším odvolacím námietkam, ktoré vyhodnotil za nedôvodné, odvolací súd uvádza nasledujúce skutočnosti. Pokiaľ obžalovaný namietal posúdenie prvostupňovým súdom, že páchal trestnú činnosť dlhodobo s poukazom, že v zločineckej skupine pôsobil približne dva a pol roka, zatiaľ čo táto pôsobila v období rokov 1999 - 2016, tak odvolací súd uvádza, že záver prvostupňového súdu je vecne správny. Podľa odvolacieho súdu pravidelne opakovane páchajúca trestná činnosť už po dobu trvajúcu niekoľko mesiacov (v danom prípade u obžalovaného táto doba presahovala dva roky) je dlhodobým páchaním trestnej činnosti a v tomto ohľade je irelevantným, či zločinecká skupina existovala len po dobu páchania danej trestnej činnosti obžalovaným alebo ju niekoľkokrát presahovala. Z vymedzenia skutkových viet pritom vyplýva, že obžalovaný okrem iného od mesiaca marec 2009 najneskôr do 7. septembra 2011 v rámci danej zločineckej skupiny koordinoval a organizačne zabezpečoval obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami v regióne R. a okolie s tým, že opakovane zadovážoval a sprostredkoval kúpu a predaj metamfetamínu, ktorý dodával v množstvách 10 až 40 kubíkov, neskôr 100 kubíkov za mesiac dilerovi, ktorý ho musel mesačne v danom množstve predat pod značkou a ochranou danej zločineckej skupiny. Už len z takéhoto vymedzenia časti skutkových viet je zrejmé, že ide nepochybne o dlhodobé páchanie trestnej činnosti.

Pokiaľ obžalovaný namietal nevyhodnotenie jeho dobrovoľnej spolupráce s orgánmi činnými v trestnom konaní prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku ohľadom vyrozumenia vyšetrovateľa PZ o obžalovaným poskytnutých informáciách o osobách a skutkoch, pričom v odvolaní priložil dve ďalšie upovedomenia vyšetrovateľa PZ ohľadom ním podaných trestných oznámení s tým, že uvedené sa malo posúdiť jednak ako výnimočná okolnosť pomerov páchatelia, ktorá zároveň zakladá aj možnosť aplikácie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. b) Tr. zák., tak odvolací súd uvádza nasledovné skutočnosti.

Je pravdou, že v napadnutom rozsudku nie je explicitne, výslovne uvedené vyhodnotenie vyrozumenia

vyšetrovateľa PZ z 5. septembra 2015 (č. l. 17333), podľa ktorého obžalovaným podaná informácia písomným podaním z 8. júla 2015 nebola predmetom vyšetrovania a z uvedeného dôvodu bola postúpená na operatívne oddelenie expozitúry Bratislava NPZJ NAKA za účelom jej preverenia a rozpracovania. Prvostupňový súd však danú listinu ako dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonal a v rozsudku pri posudzovaní osobnosti obžalovaného v smere jeho nápravy (strana 19 posledný odsek) uviedol, že vychádzal z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní (teda vrátane uvedenej listiny prečítanej na hlavnom pojednávaní). Obžalovaný v podanom odvolaní predložil dve ďalšie upovedomenia vyšetrovateľa PZ ohľadom ním podaných trestných oznámení. Odvolací súd uvádza k posúdeniu týchto listín (vykonané ako dôkaz v odvolacom konaní), že obžalovaný podľa nich určitým spôsobom spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, keď z daných listín vyplýva, že obžalovaným podané písomné podanie z 8. júla 2015 bolo vyšetrovateľom zaslané na príslušné operatívne oddelenie na preverenie, resp. podľa upovedomení vyšetrovateľa PZ z 11. septembra 2015 a 29. októbra 2015 trestné oznámenia obžalovaného viedli v jednom prípade k začatiu trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a v druhom prípade k začatiu trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. a k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe podľa § 206 ods. 1 Tr. por. Uvedené skutočnosti teda odvolací súd posúdil ako jednu z okolností týkajúcej sa posúdenia osoby obžalovaného a možnosti jeho nápravy. Nejde však o okolnosti takého charakteru, ktoré by viedli k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. b) Tr. zák., keďže z obsahu daného vyrozumenia, resp. upovedomení vyšetrovateľa PZ vyplýva, že išlo o iniciovanie určitého konania, ktoré viedlo v jednom prípade k jeho postúpeniu operatívneho oddelenia za účelom preverovania, v druhom prípade k začatiu trestného stíhania vo veci a v treťom prípade k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe. Pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 2 písm. b) Tr. zák. z jeho samotnej formulácie však vyplýva, že musia ísť o kvalitatívne iné skutočnosti, ktorých podstatou je, že významnou mierou prispievajú k objasneniu trestného činu spáchaného v prospech zločineckej skupiny, čo z daných listín nie je možné odvodiť. Obdobne samotnú skutočnosť podania trestných oznámení nie je možné vyhodnotiť ako pomery páchatel'a pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., keďže podľa ustálenej rozhodovacej činnosti sa v takomto prípade vyžaduje splnenie takých skutočností ako je v zásade existencia výrazne viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážna choroba páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku, resp. starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných s tým, že zároveň musí byť splnená podmienka, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, čo nebolo splnené.

Pre úplnosť napokon odvolací súd k výroku o uložení ochranného dohľadu ako súvisiaceho a odvodeného výroku k výroku o uložení trestu odňatia slobody uvádza, že prvostupňový súd v napadnutom rozsudku uviedol dôvody, ktoré ho viedli k jeho uloženiu a odvolací súd v súlade s tým zistil, že na jeho uloženie boli splnené zákonné podmienky a rovnako aj jeho výmera je v súlade so zákonom (§ 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák.).

Zhrnutím odvolací súd uvádza, že s poukazom na uvedené skutočnosti zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o spôsobe výkonu trestu odňatia slobody a podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. V ostatnej časti zostal napadnutý rozsudok nedotknutý.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.